

LETO 2003

Dok libanski prodavac voća
objašnjava, gde u Berlinu možeš dobiti najbolje falafle,
izuvaš cipele (što nema veze sa verom)
i zariješ se duboko u obalu jezera.
Zemlja je krhka, ranjena, ali oštri su nevidljivi
rubovi njene kore. I pustinjski pesak kroz vetar
nosi Baltik u tvoje naručje. Sve je puno.
I usta pregorelih reči,
mostovi usamljenih osmeha.

Duga čitanja pred dugim redovima slušalaca
režu nebo i dele ga. Još uvek na dva pola.
I ti si pomalo od svega. Mimikom otresaš
tuđe priče u prazne džepove leta.

ULICA

Probudim se u kišni dan i nakon ručka
je već tama. Zima bez snega je kao
dan bez svetla. Otac mi svaki put
kaže da pazim kako vozim.
Kiša maže upravo opran auto.
Onda paradržimo, vozači sa automobilima,
kao Hanibalovi slonovi preko alpskih vrhova,
hladnim ulicama samoće, u iščekivanju
promena. Odlučni da napustimo jednu tačku
zbog druge, da kroz dan obesimo okove
ili ih sakrijemo, uvijene zastave, u prtljažnik
automobila, da bi njima, jednom, mahali
pred licima, ponoseći se svojom pobedom.
Samo nekima uspeva. Već ono, što izgovorimo,
jeste polovičan čin. Zato često srećeš
ćutljive vozače, kako hipnotisano
bulje u imaginarni san.

VRT OTISAKA

Prošlost se lomi u senci jedva znanog
lica. Strankinja sam, koja hoda sporednim
putem, i izdaleka gleda, naduvenih očiju,
prekrivena sve tanjim nebom,
dok se nebo ne pocepa i
u najkraćem trenutku me usrka u sebe.

U međuvremenu uvežbah prste i oči.
Ne jezik i ne reči. Drobim svoje potpise
po koži i crtam tetovaže,
da ih onda berem za sebe, za svoj vrt otisaka.

Još jedna poruka kroz prste, i daću
ti oči. Onda odoh dalje.
Sa okovratnikom podignutim na uši,
sa znojavim dlanom na knjizi, sa zviždukom
vetra kroz pocepan, neprilagođen džep.

REKA JE IZGOVOR

U trenutku se učini da je sve uzaludno.
Reči su poletele preko ulice
i nisu se vratile. Čutiš,
uvijen u težak vuneni šal.
Čekaš. Ali vreme je isuviše teško
da bi disao. Postaje amalgam
prokletih snova. Tišina, koja
svojim rovom priziva dubinu,
reka, koja je samo izgovor,
da se spustiš. Inače bi ostao
na kamenom bregu kao ideja
koja se ne može ostvariti.
Amorfna spužva, koja u sebe usrka
sav nesklad i gnev.

U trenutku se učini da je sve uzaludno.
Priznaj. Strah. Priznaj strah.
On nešto zna o tvojoj budućnosti.

PONEKAD ME PRESTIGNE

Žena koju govorim,
nije uvek žena koju srećem.
Ponekad me prestigne, i onda
je reč tuđa i govorim ti tuđe,
i ne želim da me ljubiš tuđu.

Žena koju govorim
ponekad poveruje grudvi snega,
da će ostati i da će, kao svetlost u tami
drobiti mirne razdaljine.

I ponekad želim da raširim
svoj mali prostor i spustim u njega
druge stvari, ofarbam zidove,
otvorim vrata, zatvorim vrata, stvorim promaju.
Istresem stare tepihe,
leptire bez krila, ptice bez pevanja,
natrag u život, u obojeno ogledalo.
Onda da sednem u naslonjač,
popijem kafu, protresem talog,
oslobodim nove leptire,
da u taktu svežeg vetra
osuše mokre trepavice koje,
ponekad, umačemo u velike, neostvarene
ideje, u neismejan smeh, sećanja.

Žena koju govorim,
nije uvek žena koju srećem,
ponekad se okrene u pravom pravcu
i tada znaš, da će ostati.

(Sa slovenačkog prevela **Ana Ristović Čar**)